

Yazarken senindir sözcükler,
bittiğinde yazmak, herkesin olur...

İSMET USTA, ŞENLİKLER ve “ENGEL”LER

Biliyorum, çokça adetim değil. Ama bu sefer üç konudan söz edeceğim yazımda.

Bu sonbaharda 10 yıl olacak. Gönlümün yaşlı bozkır kentinden ayrılıp gelişimin buralara, 10. yılı olacak bu sonbahar. İlk o zaman tanıdım O’nu. Gülümseyen yüzüyle yanıma gelmiş “hoş geldin hocam” demişti.

Ilık bir sonbahar akşamıydı. Nerede kaldığımı, ne yiyip içtiğimi, bir şeye ihtiyacım olup olmadığını sormuştu. Sonrası 10 yıl işte. Neşeyle, hüznle, sevinmeler ve kızgınlıklarla geçen 10 yıl.

Karşılaştığımızda selam vermediğini, halimi hatırlamı sormadığını, elimi sıkmadığını hatırlamıyorum hiç. Yüzüme gülümsemediğini, sıcak bir merhaba demediğini hatırlamıyorum.

Şu kömür karası kentte yüreğimin güler yüzlerinden biriydi İsmet Usta. Geçen Cuma, Mayıs’ın 13’ünde geldi haberi. Kayıp gitti ellerimizden. Yüreğimiz gibi sırlıslıklamdı hava. Dedim ya, kayıp gitti ellerimizden.

O’nu son yolculuğuna uğurlayan herkes, hepimiz, helal ettik hakkımızı. Ummaktan öte, biliyorum. Biliyorum, o, çoktan helal etmişti bize hakkını.

Çoğumuzda emeği vardır İsmet Usta’nın. Şimdi biraz eksik olacak yazlık bahçe. Bahar şenliği eksik olacak. Kent eksik olacak. Gözlerimiz arayacak, yüreğimiz burkulacak. Gelip boğazımıza oturacak bir düğüm. Eksik olacak. Bir şehrin güzelliği, belki de sevdiklerimizi yitirdiğimizde eksilmesinde saklıdır.

Üniversite'nin 17. Bahar Şenliği geçen hafta başladı. Şenliğin açılışına katılanlar İşitme Engelliler Okulu öğrencilerinin unutulmayacak gösterisini izledi. Bir avuç minik yürek, işaret diliyle "seslendirdi" İstiklal Marşımızı. Tek bir sözcüğünü kaçırmadan, kocaman bir koro gibi. Gelip yüreğimizde haykırdılar.

Sonra folklor oynadılar. Ayaklarında ürkek bir telaş, gözlerinde ısıltılar vardı. Gözlerine yansımıştı yüreklerindeki heyecan. Gözlerimizin içine bakarak "biz de varız" dediler. Sıyrılıp sessiz dünyalarından, çok sesli bir türkü gibi yüreklerimize aktılar.

Bir avuç minik yürek, bir şey anımsattılar kendilerini seyreden onca insana. Değiştirmek gerekiyor hayatı. Oturduğumuz yerden kalkmak, hayata yeniden başlamak, güzelliklerle süslemek gerekiyor.

Bir avuç minik yürek, büyük bir iş başardı bugün. Asıl engelin kafalarımızın içinde olduğunu anlattı bir avuç minik yürek.

Ve hak ettikleri gibi, ayakta alkışlandılar.

Bu yıl bir proje yürüyor Üniversite'de: "Engelsiz ZKÜ". Önemli amaçları var projenin. Proje, engellilere karşı var olan önyargıları yıkmak istiyor. Bu anlamda, engelsiz olduğunu düşünenlerin düşüncelerindeki engelleri yıkmayı planlıyor.

Dahası var. Üniversite'yi değiştirmeyi amaçlıyor proje; engelli öğrenciler ve çalışanlar için Üniversite'nin her köşesini, her noktasını "ulaşılabilir" kılmayı hedefliyor.

Projenin koordinatörü Hakan Kalyon. Üniversite'nin idari personeli Hakan; Sosyolog ve Halk Sağlığı bilim uzmanı. Kocaman yürekli bir dost. O kocaman yüreğiyle engelleri aşan bir "engelsiz" Hakan. Şu kentte tanımaktan keyif aldığı insanlardan biri.

Yakından izlemeye çalışıyorum projeyi. İnanıyorum bu projeye de, Hakan'a da. Çünkü bu proje hayata dokunuyor, değiştiriyor hayatı. Kimin aklına geldiyse, aklına sağlık. Kim verdiyse böyle bir sorumluluğu Hakan'ın yüreğine, yüreğine sağlık.

22 Mayıs 2011, Zonguldak